

Aferim!

Nicu Hăloiu

Aferim!

...

Venim de-a sila într-o viață
Pe care ne zbatem s-o trăim
"Să fie lumină!" spus-a cerul pe față
Și lumină a fost, "aferim"!

....

Însă bezna ce-a fost înainte
De lumină, de-atunci s-a ascuns
S-a ascuns într-un cuget și-o minte
Imposibil apoi de pătruns!

...

Toate au fost la-nceput,
Și totul era plin de lumină,
Dar cu timpul, ea s-a pierdut
De prima poruncă divină!

...

Iar bezna iarăși se-ntinde ,
În umbră le trage pe toate,
Căci nimeni de-atunci nu aprinde
Lumina în veșnica noapte!

...

"Să fie lumină"! Prima poruncă,
Și lumina atunci s-a aprins,
Însă bezna în lumină se-aruncă,
Și peste lume s-a-ntins!

...

Ce-i viața oare, pentru ființa ce moare,
Experiență? Penitență?
Sau, de doare-i doar răbdare?
Iar dacă nu este-ntâmplare,
Suntem puși la îngrășare
Pentru celeste abatoare?

...

Ce e viața vrem să știm,
De-i doar să fie, aferim!